

Geen bereik

Boek één: Skyana

Colofon

ISBN: 978 94 6365 219 3
1e druk 2020
© 2020, Quirien van Loon

Exemplaren zijn te bestellen via de boekhandel
of rechtstreeks bij de uitgeverij:
Uitgeverij Elikser
Ossekop 4
8911 LE Leeuwarden
www.elikser.nl

Vormgeving binnenwerk en omslag: Evelien Veenstra

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

Geen bereik

Boek één: Skyana

Q

 Elikser
UITGEVERIJ

Proloog

20 Juli 2016, Ash lake, Minnesota

Daniël

Het was zes uur in de namiddag toen Daniël met zijn ouders en zusje bij de camping aankwam. Ze waren een paar uur eerder geland op Falls International Airport en reden nu met de gehuurde jeep het terrein van Ash River Campground op. Daniël schoof zijn koptelefoon af en stopte deze samen met zijn iPhone in zijn rugzak, waarna hij zijn schoenen aandeed. Ondertussen bedacht hij dat hij zonder naar buiten te kijken exact wist op welk deel van de camping ze zich bevonden: de bochten die al jaren in zijn geheugen gegrift stonden, kwamen overeen met de beelden die hij zag. Daniëls ogen vonden die van zijn zusje Noëlle. Haar brede glimlach omschreef beter dan wat dan ook hoe hij zich van binnen voelde: het voelde alsof ze thuiskwamen. Hij grijnsde terug en trok zijn veter strak aan, waarna hij overeind kwam en zich een stukje naar rechts boog om beter door de voorruit te kunnen kijken. Hij haalde een hand door zijn zwarte kroeshaar en liet zijn blik naar buiten glijden. De auto kwam met een schok tot stilstand en Daniël klapte net niet tegen de rugleuning van de stoel van zijn vader, die direct verstrooid een excuus mompelde. Daniël vroeg zich af of zijn vader niet te vermoeid was om te rijden en wilde ernaar vragen maar werd afgeleid bij het zien van de blokhut: het kleine huisje waar hij al tien jaar in de zomer kwam. De ouders van zijn moeder kochten de camping toen ze in 2006 naar Amerika verhuisden en sindsdien gingen de Roberts elk jaar op vakantie naar Minnesota.

De blokhut lag iets verwijderd van de tenten en andere huisjes en daarmee ook van de accommodaties op de camping. Iets wat Noëlle behoorlijk irriteerde en dat liet ze elk jaar ook verschillende keren klagend weten. Daniël keek om zich heen, nam de vertrouwde natuur, de bekende geluiden en de boslucht in zich op en zuchtte tevreden.

‘Daniël, kom je even helpen?’ vroeg Amy, Daniëls moeder, terwijl ze richting de volgeladen kofferbak van de jeep knikte.

‘Sure,’ mompelde hij, terwijl hij de zware, blauwe koffer van zijn zusje naar zich toe trok en uit de auto hees. Hij snapte niet hoe het haar lukte zo ontzettend veel mee te nemen: ze waren maar twee weken op de camping én hadden redelijk wat kleren hier liggen. Daniël had het gevoel dat zijn zusje zich twee keer per dag omkleedde om te zorgen dat ze al haar setjes voor het einde van de vakantie had gedragen. Hij besloot zich er verder niet aan te ergeren, omdat hij wist hoeveel ze om haar uiterlijk gaf.

Het huisje was warm en terwijl zijn moeder de ramen opengooide, sleepte Daniël de koffer van zijn zusje naar haar kamer.

‘Oh, jij hebt die van mij al!’ zei Noëlle tevreden toen hij binnenkwam. Ze bond haar lange, bruine haren in een knot en knikte richting de kamer ernaast. ‘Ik heb jouw tas namelijk meegenomen.’

Daniël grijnsde naar Noëlle, terwijl hij een opmerking over haar spierkracht maakte.

‘Ik ben toevallig wel aanvoerster van het team hoor,’ zei ze hooghartig, terwijl ze haar neus de lucht in stak.

Daniël lachte zachtjes: het volleybalteam waarvan Noëlle aanvoerster was, stond momenteel op een van de laagste plaatsen in de competitie. Hij maakte er echter geen opmer-

king over en liep naar zijn kamer om zijn tas uit te pakken, waarna hij zijn gympen voor wandelschoenen verwisselde en de reisspullen uit zijn rugzak schudde en verving door zijn wandelmateriaal. Toen hij de gang op stapte, had zijn zusje zich al omgekleed en Daniël bestudeerde haar outfit met opgetrokken wenkbrauwen. ‘Je hebt zoveel kleren meegenomen en dan doe je mijn shirt aan?’

‘Ugh, Daniël!’ klaagde Noëlle. ‘Jij snapt ook niets van mode, hè?’

Daniël volgde zijn zusje door de gang richting de woonkamer. ‘Mijn shirt is in de mode?’ vroeg hij enigszins aarzelend en behoorlijk verbaasd.

‘Dit,’ ze gebaarde naar zichzelf, ‘is niet in de mode maar het staat *mij* super cute!’

Daniël vroeg zich af waarom zijn veel te grote shirt, waar ze een knoop in had gelegd, bij haar ‘cute’ stond terwijl ze hem de vorige dag, toen Daniël hem aan had, nog saai vond. Hij schudde zijn hoofd en besloot het haar maar niet te vragen, waarna hij zijn rugzak op het aanrecht zette en zijn veldfles met water vulde, terwijl zijn zusje naar buiten verdween.

‘Ik ga nog even een hike doen,’ zei hij tegen zijn ouders, toen hij de patio opstapte.

‘Zou je dat nou wel doen, jongen?’ vroeg Amy bezorgd, terwijl ze haar boodschappenlijstje opzij legde en opstond.

‘Ach mam, je weet hoe hij is,’ zei Noëlle, die zich in de hangmat een paar meter verderop had genesteld. Ze opende haar boek en liet zich tevreden achterover zakken. ‘We hebben net veertien uur in een vliegtuig gezeten. Hij moet even alleen zijn.’

‘Moet dat?’ bromde Peter, hun vader, terwijl hij eindelijk opkeek van zijn puzzelboekje. ‘Kunnen we niet gezellig een

uurtje luieren en daarna samen eten? Mama rijdt zo naar de Gateway om boodschappen te doen. Ga anders even mee.'

Daniël zuchtte en stond zijn moeder toe zijn gezicht vast te pakken. Ze keek hem aan alsof hij aangaf naar een ander continent te verhuizen en hij vroeg zich af of hij zijn plan moest opgeven.

'We kunnen morgen toch gezellig met z'n allen gaan wandelen?' vroeg zijn moeder, terwijl ze tevreden over zijn wangen wreef.

'Mam!' Daniël trok zich los en deed een stap achteruit, geïrriteerd omdat ze hem zo bemoederde. In een paar seconden besloot hij dat hij niet bij hen op de patio wilde zitten. Noëlle had gelijk: hij wilde even alleen zijn. Bovendien waren zijn ouders en zusje geen echte hikers. Hoewel zijn ouders altijd hun best deden interesse te tonen in zijn hobby, wist hij dat wandelen in de natuur hen niet interesseerde en dat Noëlle het altijd te lang vond duren. Amy keek hem teleurgesteld aan en Daniël zuchtte, waarna hij een stap naar voren deed en haar handen kort vastpakte.

'We kunnen morgen gaan wandelen maar ik ga nu *hiken*,' benadrukte hij.

'Wat is het verschil nou?' zeurde zijn moeder. 'Bovendien, als we het samen doen, is het toch gezellig?'

'Je weet dat ik wil trainen,' zei Daniël tegen haar. 'En ik ga hiken in een van de moeilijke gebieden, jullie komen daar niet omhoog.'

'Doe maar weer stoer hoor. De Braziliaan kan het aan maar die zielige Nederlanders hebben geen "hike"-ervaring,' merkte Noëlle droog op vanuit haar hangmat. Daniël grijnsde naar zijn zusje; Noëlle was de enige die grapjes mocht maken over zijn afkomst.

‘Mam, laat hem nou zijn ding doen,’ vervolgde Noëlle. ‘Hij zegt toch dat we morgen kunnen wandelen?’

‘Ja, maar ben je niet te moe voor zo’n moeilijke hike?’ Zijn moeder bestudeerde hem ongerust.

‘Nee, mam,’ drukte hij haar op het hart. ‘En ik neem de tussenpas.’ Zijn moeder fronste moeilijk. ‘Ik doe niet de hele hike,’ verduidelijkte hij zichzelf. ‘Ik ga na een half uur via de tussenpas naar het pad naar beneden toe.’

‘Ik snap er helemaal niets meer van,’ zuchtte Amy.

‘Dat geeft niet.’ Daniël grijnsde en drukte een kus op haar wang. ‘Je gaat er toch nooit “wandelen”. Ik ben over twee uur terug!’

Hij controleerde of zijn kompas het deed – het oude ding was al enkele keren gerepareerd en werkte niet al te best meer maar hij kon er nog geen afscheid van nemen – liet hem in zijn broekzak glijden en ritste zijn oude, grijze tas iets beter dicht, voor hij hem opnieuw op zijn rug hees. Zijn moeder wierp hem nog één laatste teleurgestelde blik toe, maar zijn vader en zusje reageerden niet meer, dus besloot Daniël te gaan lopen. Als hij gewoon zorgde binnen twee uur terug te zijn, zou het hem vast niet heel erg kwalijk worden genomen.

Terwijl hun ouders het eten aan het voorbereiden waren, lag een grote groep tieners en jongere kinderen in het meer. Daniël observeerde hen terwijl hij het wandelpad richting de hikegebieden van Minnesota volgde. Een donker jongetje en een licht meisje gooiden een bal over op het strandje. Daniël herkende zichzelf en Noëlle erin en glimlachte. Vroeger maakten andere mensen vaak opmerkingen dat het zo lief van Noëlle was dat zij met dat zwarte jongetje speelde. Niemand beseftte dat hij geadopteerd en dus haar broer was. Vroeger had hij dat heel erg gevonden maar inmiddels

deerde het hem, hoewel hij er vaak aan terug dacht, niet meer.

Diep in gedachten verzonken had hij het wandelgebied bereikt en Daniël zuchtte: hij vond het altijd doodsaai dat hij eerst door de wandelgebieden heen moest voor hij echt kon hiken maar dat was nou eenmaal zo. Toen hij een half uur later het bordje “Hikegebied voor gevorderden” passeerde, haalde hij opgelucht adem; nu kon hij zichzelf tenminste uitdagen.

Aangezien hij al zo vaak en alleen lange tochten had gemaakt, wist Daniël precies wat hij moest doen toen hij nog geen half uur later in de verte een zwarte beer spotte. Het dier had hem nog niet opgemerkt, waardoor Daniël besloot een stukje van het pad af te wijken en de beer te vermijden; hij had geen zin om te keren en hetzelfde pad terug te lopen. Hij pakte zijn kaart en kompas en besloot omhoog te lopen en een kleine omweg te nemen. Daniël zocht zich een pad door het bos en bleef de beer in de gaten houden maar het dier had hem nog steeds niet gezien – of was gewoon niet geïnteresseerd.

Nog geen vijf minuten later vond hij sporen van een smal weggetje en Daniël besloot tevreden dat hij nu op hike vijftien moest zijn. Hoewel hij had verwacht dat het hem meer tijd zou kosten om op het pad – toch zeker een mijl verder dan zijn oude route – te belanden, was hij heel erg blij met zijn uitstekende navigatietechniek. Genietend van de prachtige natuur stapte hij stevig door en liet hij zijn gedachten afdwalen.

Er was al bijna een uur voorbij toen Daniël doorkreeg dat hij de weg helemaal niet herkende. En dat terwijl pad vijftien op de oorspronkelijke route – waar de gewone wandelpaden

weer begonnen – uit had moeten komen. Hun camping lag aan het Voyageurs National Park en Daniël kende elke route die binnen de eerste vijf uur hiken lag. Hoe kon het dat hij de weg niet herkende? Zijn horloge gaf aan dat het half acht was en Daniël probeerde zich onder het lopen te herinneren hoe lang het geleden was dat hij iets had herkend. Wanneer had hij het laatste wegwijzerpaaltje gezien? Zijn hart begon steeds harder te kloppen en Daniël blikte nerveus om zich heen: waar waren alle vertrouwde bomen? Hij was wel vaker even de weg kwijt geweest en hij besloot dat hij moest doen wat hij altijd deed: niet in paniek raken. Hij liet zich op zijn hurken zakken en ritste zijn rugzak open, waarna hij haastig de kaart en het kompas tevoorschijn haalde in een poging te ontdekken waar hij was. Zijn vingers gleden vluchtig over het papier en Daniël merkte pas dat hij zijn adem ingehouden inhield, toen hij licht in zijn hoofd werd en piepend naar zuurstof hapte.

‘Shit, shit, shit!’ vloekte hij wanhopig terwijl hij zich verder op de grond liet zakken en zijn gezicht even in zijn handen verborg. Hij mocht niet in paniek raken: hij móest rustig blijven en een oplossing vinden. Daniël haalde diep adem en kroop terug naar zijn kaart, waarna hij alle paden afging en het onrustige gevoel in zijn maag negeerde. Zijn vingers trommelden ongeduldig op de kaart en gleden al naar het volgende smalle lijntje op het papier, toen Daniël zich ineens herinnerde dat hij het pad wel heel snel had gevonden nadat hij de beer had ontweken.

‘Shit!’ vloekte hij, voor de zoveelste keer, toen zijn blik zijn vinger volgde en hij beseftte wat er was misgegaan: hij had geen hike-route maar het uitgesleten pad van een opgedroogd riviertje gevolgd.

‘Oké, rustig blijven,’ mompelde hij tegen zichzelf, ter-

wijl hij zijn klamme shirt van zijn lichaam trok en er enkele seconden nerveus mee wapperde, voor hij de moed vond uit te zoeken hoe ver hij de foute richting in was gegaan. Hij had een uur gelopen nadat hij op dit pad was beland en hij liep ongeveer drie mijl per uur, wat inhield dat hij nu... zijn vinger gleed over de kaart en Daniël liet de adem die hij opnieuw onbewust ingehouden had ontsnappen, toen hij vaststelde dat alle hikepaden naar links bogen, terwijl hij naar rechts was gelopen.

Hoewel het bosgedeelte waar hij dacht te zijn nog wel op de kaart stond, zag Daniël nergens een erkend pad in de buurt en concludeerde hij dat het hem nog zeker twee uur zou kosten om terug te komen op de camping. Het moeilijkste was, dat hij niet precies wist waar hij was. Hij kon zijn huidige pad niet terug lopen, omdat hij niet wist waar hij erop terechtgekomen was. Daniël staaarde naar de zon, wetende dat het snel zou gaan schemeren en dat hij rond negen uur 's avonds in complete duisternis gehuld zou zijn. Hij had geen twee uur meer. Daniëls knieën begonnen pijn te doen van de gehurkte houding en hij liet zich achteruitzakken, terwijl hij zich afvroeg wat hij in godsnaam moest doen. Zweetdruppeltjes parelden op zijn voorhoofd en zijn rug was kletsnat. Hoewel hij écht probeerde te bedenken wat zijn volgende stap zou zijn, kon hij alleen maar aan de woedende preek denken die hem te wachten stond. Waarom was hij zo eigenwijs geweest? Had hij niet gewoon met een boek op de patio kunnen gaan zitten?

Daniël vroeg zich af of hij moest blijven lopen of dat hij beter een slaapplek kon zoeken. Slapen? Hij kon niet in het bos slapen! Maar aan de andere kant: hij kende deze omgeving niet en er was een kans dat hij met het vallen van de avond de foute kant op zou lopen.

‘Ik moet in ieder geval beginnen,’ mompelde Daniël tegen zichzelf, terwijl hij opstond. Hij besloot de rivierbedding niet langer te volgen en een short cut door het bos te nemen, in de hoop zo snel mogelijk op een gemarkeerd pad terecht te komen.

Ergens, ver achter de boomtoppen, scheen de maan zwakjes en probeerde met haar stralen de haast verstikkende dichtheid van bomen en bladeren te doorbreken. Het bos, in de bergen van Minnesota, leek nu, weer een uur later, veel angstaanjagender dan eerst. Het hout van de bomen kreunde onder de kille bries en liet Daniël huiveren. Hoewel het midden in de zomer was, had hij het merkwaardig koud, wat misschien voornamelijk kwam door het afgekoelde zweet dat op zijn rug lag. Zijn telefoon piepte en hij schrok op van het geluid dat plotseling zo hard klonk. Vijf procent, klaagde het stomme ding. Niet dat hij veel aan zijn telefoon had: hij had toch geen bereik. Daniël besloot de laatste batterij van zijn telefoon als zaklamp te gebruiken om een slaapplek te zoeken; hij had geen andere optie.

Tien minuten later was het stikdonker en zag Daniël geen hand voor ogen. Hij liep op de tast en zijn hart bonkte bijna uit zijn borst; hij was doodsbang. Plots klonk er geritsel rechts van hem en haastig schoot Daniël naar links. Hij stapte daardoor van het “pad” waarop hij liep af en voelde de grond onder een van zijn voeten verdwijnen. Met een geschrokken schreeuw viel hij achterover, tegen een harde rots aan. Naar adem happend kwam Daniël overeind, haastig om zich heen voelend waar hij in was gevallen. Het werd hem niet echt duidelijk en met trillende vingers zocht hij naar zijn telefoon. Het glas was gebroken en Daniël vloekte, terwijl hij de zaklamp op zijn telefoon opnieuw aanzette en in het licht een soort treden wist te onderscheiden. Hij draaide

zich om en schoof zijn lange benen naar de volgende trede. Hij was achteruit op een soort trap beland! De trap liep niet ver naar beneden; waarschijnlijk slechts een meter lager dan de grond. Gewapend met zijn zakmes en het licht van zijn telefoon, daalde hij de andere twee rotstreden af. Hij had verwacht een grot te zien maar het bleek een gang te zijn. Daniël twijfelde; dit was niet waar hij naar op zoek was... De ruwe rotswand voelde koud aan onder zijn vingers en hij moest diep ademhalen om zichzelf over te halen naar binnen te gaan. Waarschijnlijk zou de gang uitkomen in een grot en daar zou hij kunnen slapen. Hij kon dit. De minuten gleden traag voorbij en net toen het begon te voelen alsof de duisternis hem zou opslokken, vond hij een kleine inham. Zijn telefoon bereikte de laatste procent en Daniël besloot dat dit de plek van zijn overnachting zou worden. Hij voelde er niets voor de gang zonder licht te ontdekken en wilde zeker niet terug naar de donkere bossen. Daniël zette zijn mes op de muur en werd licht misselijk van het piepende geluid dat het ijzer op de rotswand maakte. Hij handelde zo snel mogelijk en probeerde zijn trillende vingers onder controle te houden totdat hij zijn doel had bereikt: zulke diepe inker-vingen maken dat hij hen zelfs in de verzwelgende duisternis kon vinden. Hij wist niet of het zonlicht hem zo diep in de grot kon bereiken en wilde de volgende dag absoluut niet de foute kant op lopen. Daniël liet zich doodsbang, uitgeput maar ook enigszins tevreden om zijn slimme actie, op de grond zakken en luisterde naar het bekende deuntje dat bevestigde dat zijn telefoon zichzelf uitschakelde. Daar hij er nu helemaal niets meer aan had, stopte Daniël het apparaat in zijn rugzak en probeerde hij gemakkelijk te gaan liggen in de paar meter brede nis. De grond was koud en hard en zijn dunne T-shirt en korte broek boden hem niet veel warmte of

bescherming. Het lukte hem niet goed om rustig te worden omdat hij bang was gevonden te worden door wilde dieren en al opzag tegen de reactie van zijn ouders als hij terug was. Met zijn rugzak als kussen en bewapend met zijn mes, viel hij ten slotte in een rusteloze slaap.

Daniël had het gevoel dat hij stikte, terwijl hij hoestend overeind schoot en zich zo snel mogelijk probeerde te focussen. Hij werd omringd door rook en waar rook was, was vuur. Zijn hersenen waren in de war en deden een poging wakker te worden, terwijl hij het eerste deed wat in hem opkwam: zijn zakmes wegstoppen. Dat was niet heel logisch, omdat hij zich zonder het scherpe stuk metaal niet veiliger voelde maar toch had Daniël het gevoel dat hij het vuur beter zonder zijn mes kon bestrijden. De rooklucht werd heviger en zijn ogen traanden maar Daniël wist nog steeds niet wat er aan de hand was. Hij had geen vuur aangemaakt; hij kon onmogelijk brand hebben veroorzaakt. Hij stopte even met ademen en zijn hart begon angstig te kloppen toen hij de grond voelde dreunen onder zijn vingertoppen. Hij had half overeind gezeten maar krabbelde nu volledig op. Er was ergens vuur en hij hoorde mensen naderen; hij was gered! Daniël kroop de inham uit en wilde opgelucht groeten maar kon geen woord uit zijn mond krijgen toen er een groep mannen op hem afstormde. Een waas van flakkerende vlammen danste met hen mee en gaf Daniël enig zicht op de horde die op hem af kwam rennen. Het duurde maar een paar seconden voordat de pijn van een klap door zijn lichaam dreunde en Daniël paniekerig naar adem deed happen, waarna hij schreeuwend zijn best deed de mannen van zich af te houden.

‘Watch out!’

‘He moved!’

‘Just kill him!’

‘We can’t kill him, not yet!’

Zijn hoofd dreunde en zwarte vlekken dansten op zijn netvlies, wat het flikkerende licht van de likkende vlammen om hem heen alleen maar angstaanjagender maakte. De grond was ruw en Daniël haalde zijn huid open terwijl hij om zich heen trapte en sloeg en hij al schreeuwend een poging deed zijn aanvallers te bekijken. Ze leken allemaal op elkaar, met woeste, lange baarden en ruwe, sterke handen. Het lukte Daniël een van hen te bijten maar dat hielp hem niet veel. Hij bleef angstig om zich heen kijken terwijl hij tegenspartelde en schreeuwde, maar raakte uitgeput en zo buiten adem dat hij nog nauwelijks geluid produceerde. De angst overwon zijn vermoeidheid echter en terwijl de mannen tegen elkaar schreeuwden en Daniël tegen de mannen schreeuwde, kwamen ze aan het einde van de donkere tunnel. De rooklucht verdween en Daniël vond nieuwe kracht om met schorre stem de longen uit zijn lijf te schreeuwen, terwijl hij snel knipperde om door zijn tranende ogen te kunnen zien. Er leek geen einde te komen aan het gevecht en elke spier in zijn lichaam brandde, terwijl hij steeds zwakker werd. Ze waren buiten maar Daniël herkende niet dezelfde omgeving als de dag daarvoor, wat betekende dat het geen gang, maar een tunnel was.

‘Alsjeblieft!’ schreeuwde hij. ‘Laat me los!’

De mannen reageerden niet maar stopten wel met schreeuwen en lawaai maken, wat gek genoeg een vreemde rust over Daniël bracht. Hij sribbelde niet langer tegen en probeerde zijn adem onder controle te krijgen terwijl hij moeite deed de omgeving in zich op te nemen. Door de klap op zijn hoofd had hij stekende pijn, zijn ogen brandden en hij zag niet scherp. Toen hij eindelijk iets zag, keek hij enkele

seconden verbaasd om zich heen. De donkere tunnel was achter hem en voor hem lag een brede vallei, omringd door bergen. Hoewel een groot deel van de vallei door bos werd afgescheiden, was de kant van de vallei waar ze zich nu bevonden gevuld door een rivier, hutten en mensen. Woonden ze hier?

Daniël voelde de grip van de vier mannen verslappen – waarschijnlijk omdat hij was gestopt met tegenstribbelen – en probeerde te ontsnappen. Hij rukte zich in een draaiende beweging los en klapte voor de tweede keer die dag hard tegen de grond. Een stekende pijn schoot door zijn tanden en hij voelde zijn lip opensplijten terwijl de lucht uit zijn longen werd geperst, maar Daniël negeerde het en krabbelde overeind. Hij legde enkele vrije meters af maar werd vervolgens hardhandig getackeld. De adem werd opnieuw uit zijn lichaam geperst en Daniël kneep zijn ogen gepijnigd dicht. Hij had het al wel verwacht maar toch was hij teleurgesteld dat zijn ontsnappingspoging mislukt was. De adrenaline die door zijn lichaam suisde, begon weer te verminderen: hij had geen energie meer. Hij kón niet meer tegenstribbelen.

‘You idiots!’ bulderde de man die voorop liep. ‘Don’t let him escape!’

De mannen hesen hem weer overeind en Daniël haalde diep adem. Hij probeerde zichzelf – zijn ademhaling en gedachten – onder controle te krijgen. Vechten had geen zin: hij kon beter zijn vijanden en de omgeving bekijken en later proberen te ontsnappen. Hoewel zijn hart nog steeds paniekerig klopte en hij kletsnat van het zweet was, lukte het Daniël opnieuw rustig te worden en beter om zich heen te kijken. Ze liepen in een kleine optocht, geleid door de man die tot nu toe steeds de leiding had genomen. De mannen waren groot en gespierd en gekleed in rok-achtige dieren-

huiden. Daaroverheen droegen ze mantels van gras en in hun gespierde handen was een speer geklemd. Was dit een prehistorische stam? Waren het indianen?

Ze droegen hem naar het midden van de vallei waar een grote hut met rieten dak stond. Eromheen waren kleinere hutten gebouwd die verder naar de rand van de gemeenschap steeds kleiner werden. Het was een minuscule versie van een dorp, inclusief een soort dorpsplein.

Daniël werd op zijn voeten gezet, waarna zijn polsen hardhandig achter zijn rug werden geduwd en hij door twee mannen werd vastgehouden. In totaal waren er zo'n vijftien mannen, die allemaal doodstil waren en voor de leider knielden. De leider stapte op een grote boomstronk die in het midden van het plein pronkte en Daniël vroeg zich af of er ook vrouwen zouden zijn. Het leek er niet op maar ze hadden vrouwen nodig om zich voort te planten, dus ze moesten érgens in de buurt zijn.

'We have found an *outlander*!' bulderde de leider.

Daniël keek met een ruk op en voelde zijn hart sneller kloppen, terwijl hij zich ergerde aan de zweetdruppeltjes die op zijn voorhoofd parelden en begonnen te jeuken. Hij besepte dat hij geluk had dat ze Engels spraken: hij kon hen verstaan en zou er achter kunnen komen wat ze met hem zouden gaan doen. Hoe kon het dat ze Engels spraken? Was het dan toch geen prehistorische stam? De tijdelijke kalmte door zijn nieuwsgierigheid naar de leefwijze van deze mannen begon af te nemen en paniek borrelde opnieuw omhoog: wat zouden ze met hem gaan doen? Waarom hielden ze speeren vast? Waren dit überhaupt wel mensen uit de moderne samenleving? Elke man – nog steeds geknield – keek strak naar hun leider maar Daniël liet zijn blik afdwalen naar het huis – een soort boerderij – achter hem en constateerde

in een oogopslag dat de boerderij stevig was zonder dat hij stenen of cement zag. Het rieten dak was bijna dertig centimeter dik en de muren hadden een vieze, bruinige kleur. Zouden ze van klei gemaakt zijn?

‘Levir, Chal!’ De stem van de leider kwam als een donderslag en Daniël schrok op, beseffend dat hij al was vergeten om te luisteren. De mannen naast hem rechtten hun rug en knikten kleintjes naar hun leider. ‘Sluit hem op.’ De leider klonk kalm en wilde alweer van de boomstronk afstappen terwijl de mensen zacht begonnen te praten en aanstalten maakten om weg te lopen.

‘Vader!’ Een blondharige jonge man kwam aanrennen en hield enkele meters voor de stronk stil. Hij kwam uit het bos en Daniël vroeg zich af wat hij daar gedaan had. Hij zag een meisje – er waren dus vrouwen – uit het bos richting een huis rennen en bedacht dat ze waarschijnlijk samen waren geweest. Zou dat niet mogen? Daniël keek terug naar de jongen, die inmiddels knielde voor de leider en hij had direct het gevoel dat hij de jongen zou kunnen vertrouwen. Hoe kon dat? Waar kwam dat vreemde gevoel vandaan? Waarschijnlijk omdat hij er anders uitzag dan de andere mannen; zijn haar reikte niet eens over zijn schouders en hing los, terwijl dat van de andere mannen in een staart bijeengebonden was en veelal tot hun middel reikte. Ook had hij een licht stoppelbaardje, in plaats van de woeste bos van de andere mannen. Daniël schudde zijn hoofd terwijl hij zich afvroeg waarom hij überhaupt het gevoel had dat hij één van deze gestoorde bosmannen zou kunnen vertrouwen. Zijn gedachten werden onderbroken door de luide stem van de leider die de stilte doorbrak: ‘Jericho, zoon. Spreek!’

Daniël vroeg zich af waarom hun taal zo formeel was en

dacht dat dat misschien kwam omdat ze geen connectie met de moderne wereld hadden. Aannemende dat ze geen connectie hadden... Daniël keek om zich heen en zocht naar waterleidingen en elektriciteitskastjes maar wist dat dat onzin was: natuurlijk hadden ze niets met de moderne wereld te maken.

De jongen, Jericho, kwam overeind en liet zijn blik van zijn vader naar Daniël glijden. 'Wat is er aan de hand?' Hij haalde een hand door zijn haren en keek de andere dorpsbewoners – die niet meer knielden – uitdagend aan.

'We hebben een *outlander* gevonden,' antwoordde zijn vader rustig.

De jongen trok zijn wenkbrauwen op. 'Waar?'

'In de doorgang.'

'Hoe is hij daar terechtgekomen? Weet je zeker dat het een *outlander* en niet een andere stam-man is?'

'Kijk naar de kleur van zijn huid! Bovendien draagt hij geen stamteken,' gromde de leider.

Jericho liep op Daniël af en bestudeerde hem ongegeneerd. 'Spreek!' beval hij.

'Wat wil je dat ik zeg?' antwoordde Daniël geïrriteerd. Zijn stem was schor en het deed pijn om te praten maar dat boeide hem niet.

Jericho fronste en duwde met zijn speer een van de mannen die Daniël vasthield weg. Daniël volgde de speer met zijn ogen en staaarde een paar seconden naar het teken dat zijn arm sierde. Wat was dat? Een soort tatoeage?

'Je hebt een accent,' zei Jericho. Zijn diepblauwe ogen namen hem geïnteresseerd in zich op. Daniël lachte honend; het was niet echt het moment om te discussiëren wie hier nou een accent had. De bosmannen spraken in een oude vorm van de Engelse taal die Daniël sterk aan Shakespeare deed denken.

'Ik woon hier niet,' was zijn enigszins vijandige antwoord.